

Senere er der indkommet mere og mere.

Alliancens Udsendinge i Holland.

Mens Arbejdet med at samle Penge og Fødemidler gik for sig i London, rejste Miss Sheepshanks, Miss Walshe og Miss Boileau til Holland, hvortil de ankom allerede den 15. Oktober. Deres Hverv var at undersøge under hvilken Form og paa hvilke Steder der helst skulde hjælpes.

De henvendte sig straks til de hollandske Kvinder, som ledede Arbejdet i Vlissingen. En Komité af disse arbejdede Dag og Nat paa Jernbanestationen, hvor de opskrev Navnene paa dem, som var bleven skilt fra deres Slægtninge, og henviste nyankomne til Hjælpekommitéer og Autoriteter.

Miss Sheepshanks besøgte her de Tilflugtssteder, Byen havde stillet til Raadighed: Skoler, tomme Huse, offentlige Lokaler, Varemagasiner. Alt var fyldt til sidste Plads og talløse Skarer stod udenfor. »Jeg har ikke Ord til at skildre det tragiske Syn af mange af disse Tilflugtssteder«, skriver hun. »De store Kulskure ved Stationen var

indrettet til en Række uhyre Soverum. Paa Jorden i dem var der spredt Halm, og her laa tæt sammenpakket Hundreder af Mænd, Kvinder og Børn og sov i deres smudsige og fugtige Klæder, askegraa i Ansigterne og under pinefuld Stønnen. Store Naftablus oplyste Skurene, som manglede Vinduer, og hollandske Soldater stod Vagt ved Indgangene. En Kvinde bad om Mælk til sig selv, sin 82-aarige Moder og sin Datter, der nylig havde faaet et Barn. Fire Generationer af Kvinder i samme Familie, der var drevet fra Hjemmet og berøvet alt.

I Middelburg talte Miss Sheepshanks med Borgmesteren, der gav Oplysninger om Flygtningenes Tal i en Snes forskellige Byer. Hermed enkelte af dem:

	Indbyggere.	Flygtninge.
Provinsen Zeeland...	300 000	500.000
Byen Middelburg....	18.000	7 000
» Sluis	1.500	8.000
» Aardenburg...	1.500	5.000
» Breskens.....	800	2.000
» Hansweert....	1.200	17.000

Fra Middelburg telegraferede Miss Sheepshanks den 16. Oktober til Miss Macmillan efter flere Fødemidler, mens

Borgmesteren i Bergen op Zoom sendte Alliancens Kontor et Telegram, der kun indeholdt Ordet »Børnehøj«.

Paa Floden Schelde.

De tre engelske Kvinder besluttede at leje en stor Pram, fylde den med Levnedsmidler og rejse ned ad Schelde. Dette iværksattes den 17. Oktober, og de besøgte paa denne Maade Breskens, Sluis, Terneuzen, Hansweert og derefter pr. Motorvogn Sas van Gent og Axel. Alle Steder efterlod de Forsynninger af Brød, kondenseret Mælk, Kiks og tør Chokolade, og de havde den Tilfredsstillelse at se, at de fra London sendte Varer var gode og egnede til øjeblikkelig at tjene som Føde, uden først at skulle tilberedes.

I Hansweert havde 15.000 Belgiere søgt Tilflugt i de store Pramme paa Floden, mens 2.000 andre opholdt sig i Byen. I Sas van Gent besøgte Miss Sheepshanks en af de Hundreder af Fartøjer, der nu var Tusender af Flygtninges eneste Hjem. I Lasten var spredt et Lag Halm, og her sov 300 Mennesker hver Nat. Langs Bredden stod talløse Skarer i utilstrækkeligt Tøj, sultne,

Derfor ser man, at politiske Partier, der principielt er imod Krig, stemmer for Militærbevillinger og sender deres Ledere til Fronten for at dø, derfor har mange Fredsforeninger hidtil været tavse, derfor svarer fredsvenlige Kvinder: vi maa støtte vor Hær — vi kan ikke andet!

Men alt dette betyder ikke, at de svigter deres Idealer. Det betyder kun, at de bøjer sig for den Kendsgerning, at de Anskuelse, de hidtil har kæmpet for, endnu ikke har mødt Forstaaelse hos de ansvarshavende Magter, der raader for Nationernes Skæbne, og at de endnu ikke er trængt igennem til de ansvarsløse Masser, der danner Hærenes store Flertal. Det er denne Kendsgerning, de regner med, naar de paa Trods af alle personlige Anskuelse stiller sig i Række med

og deler Arbejde og Ofre sammen med dem, der ser anderledes paa Sagen. Thi de sidste er de fleste — de repræsenterer Nationen med dens Krav og Stemninger, og for disse Krav og Stemninger maa den enkelte bøje sig, naar det gælder Nationens Eksistens.

I Bladet »Neues Frauenleben«, der er udkommet i Wien i omtrent 22 Aar, fortæller Fru Kulka om de Følelser, der i Øjeblikket hersker hos Kulturmennesker i Østrig. Men samtidig giver hun Anvisning paa et Fremtidsarbejde blandt Kvinderne, skabt paa Grundlag af de Lidelser, som de nu gennemgaar, og de Erfaringer, Krigen medfører.

Fru Kulka skriver:

»Krigsaanden griber om sig, endog blandt dem, hvem alle Krigstanker har ligget fjernt. Mange Kunstnere og Videnskabsmænd ser nu paa Krigen som

nødvendig og forløsende. Selv blandt Kvinderne, er der mange, der føler noget lignende — og det er ikke de daarligste blandt dem.

I Fredens Dage er det jo saadan, at mange af dem, hvis Tanker er vidtskuende, lider under deres Medmenneskers Smaalighed, Egenlyst og Sneversyn. Men naar de nu ser, at netop disse Medmennesker formaar at hengive sig for det store og hele — for en fælles Sag — da er det for dem, som om de nu føler, at de kan aande frit i deres Omgivelser. Og paa den Maade opstaar hos de bedste den Vildfarelse, at det er Offeret alene, der afgør, hvorvidt en Sag er stor eller lille.

Men for os Kvinder gælder det netop nu — under Krigen med alle dens Heltegerninger — om at opretholde det store Fredsideal. Vi skal huske paa, at de uundgaaelige Ofre, som bringes af heltemodige Hjerter, er bleven krævede ene og alene, fordi vi endnu ikke har besejret Barbariet som Helhed. Naar vore Mænd, Sønner og Brødre udøser deres Blod for Fædrelandet,